

[Flemming Jensen.]

samlæsningsordning; men jeg ser med glæde hen til en uddybning i udvalget ved en drøftelse af disse ting. Det er meget væsentligt at lovgive for skolen, og på grund af samfundets hastige udvikling må det måske også ske oftere end før. Men vi må ikke glemme, at der hver eneste dag foregår en justering af arbejdet i selve skolen.

Hvis jeg skal konkludere om dette forslag, må jeg sige, at vi med interesse vil høre, hvad ministeren har at sige til de mange protester, der er kommet ind, hvorledes ministeren vil løse spørgsmålet om lærermangelen og mangelen på psykologer; der vil øges yderligere, hvis vi forøger undervisningspligten nu, hvorledes ministeren vil motivere, at ændringer af optagelsen til 1. real skal foregå netop nu uden hensyntagen til, at skolereformen er en helhed.

Der er i det konservative folkeparti en vis skepsis over for dette lovforslag, ikke dets principper, men dets tidspunkt, og vi ser meget gerne snart en debat om hele skolen; den kan ikke begrænses til folkeskolen. Når vi er færdige, skulle resultatet gerne være, at den danske skole kendte de vilkår, under hvilke den skal virke nogle år frem. Det er, hvis jeg må indskyde den bemærkning, som om der er kredse, der har været mere interesseret i drøftelsen af såkaldt diskriminerende læreboøger end i at skabe arbejdsro. Det er, som om man har glemt, at skolen med eller uden ny lovgivning ikke er statisk. Der sker faktisk noget hver eneste dag takket være interesserede forældre og lærere.

Holger Hansen: Hovedsagen i det foreliggende lovforslag er undervisningspligtens forlængelse til 8 år med virkning fra august i år og til 9 år med virkning fra august 1973. Jeg vil gerne med det samme sige til undervisningsministeren, at venstre finder, at undervisningspligtens udvidelse hører nøje sammen med andre vigtige dele af reformtankerne, som de fik udtryk i folketingsbeslutningen om de grundlæggende skoleuddannelser. Dernæst finder venstre, at forudsætningen for en udvidelse af undervisningspligten er, at vi får en anden og mere inspirerende skole, end vi har i dag.

Må jeg minde ministeren om den stærke debat, der var om hele denne sag. Ministeren var jo ikke dengang medlem af folketin-

get, men jeg er overbevist om, at ministeren kender den debat, der dengang stod på, ikke bare her i salen, men også ude i landet. Ministeren har altså vurderet, at han kunne tage denne omstridte enkelthed, som for mange har været en meget væsentlig enkelthed; ud af sin sammenhæng med reformen af de grundlæggende skoleuddannelser og søge den lovfæstet isoleret. Det sker på trods af de advarsler, der lyder såvel fra lærerside som fra politisk hold. Man var allerede i gang med at forberede næste års skema i skolerne, men nu vil ministeren bringe ændringer ind; vel at mærke ændringer, som, hvis de blot skal have en nogenlunde nødtørftig behandling her i folketinget, ikke når at blive færdigbehandlet før henimod sommeren. Ministeren må vide, at netop reformen med dens tilvalgsideer osv., som ministeren nu ønsker udsat, hvilket jeg ikke skal bebrejde ham, gjorde det muligt at samle et så stort flertal i denne sal, som tilfældet blev.

Jeg beder ministern overtænke denne situation endnu en gang. Jeg kan ikke forstå, hvorfor ministeren for ét år ønsker at gøre indkøringen af en ny skoleform vanskelig. Venstre står naturligvis ved beslutningen af 1969, men tiden har vist, at det ikke har været muligt at gøre forarbejdet til denne reform færdigt. Lad os da erkende det og vente, til helheden kan gennemføres.

Hermed har jeg klargjort venstres syn på tidspunktet for ikrafttræden af undervisningspligtens forlængelse. Må jeg dertil føje nogle bemærkninger, som jeg har fundet anledning til ved at læse Politikken, hvor den tidligere undervisningsminister, Helge Larsen, i går havde nogle bemærkninger, som undervisningsministeren i dag besvarer. Jeg skal ikke læse det hele op, men klare mig med det sidste.

Ministeren siger:

„Det, folketinget nu skal tage stilling til, er, om vi på baggrund af den del af skolereformen, som allerede er gennemført i sammenhæng med de socialpædagogiske forbedringer, som jeg har stillet forslag om, og i forventning om de undervisningsmæssige nydannelser, der skal komme, nu vil realisere planen om at udvide undervisningspligten til det åremål, som alle erkender må være det minimale, — og så kommer det — „eller om vi fortsat